

Nr 83.

Av herr **Egnell** och herr **Svenson, Ernst**, om ökat anslag till täckdikningar.

I statsverkspropositionen föreslås under nionde huvudtiteln som bidrag till täckdikningar ett reservationsanslag av 1,000,000 kronor.

Riksdagen har emellertid under budgetåren 1934/1935 och 1935/1936 för detta ändamål beviljat anslag av 1,500,000 kronor. Motiveringen för dessa anslag har främst varit lindrande av den rådande arbetslösheten men de ha även varit välbehövliga för jordbruket. I de utpräglade jordbruksdistrikten har denna statens åtgärd haft till följd att täckdikningsverksamheten hastigt stegrats med resultat att ett stort antal arbetare på landsbygden inriktat sin försörjning på dylikt arbete. Departementschefen har även framhållit, att anslagen fyllt åsyftad uppgift.

Anslaget har nu i propositionen minskats med en tredjedel, vilket säkerligen, ifall riksdagen godkänner detta, kommer att medföra att täckdikningsverksamheten åter kommer att minskas. Följden härav blir troligen den, att de personer, som äro sysselsatta med täckdikningsarbeten, komma att få sina inkomster betydligt beskurna. Då många av dessa arbetare äro gifta och bosatta i de trakter, där täckdikningsverksamheten är som livligast, är det för dem mycket svårt att komma över till annat arbetsområde. Tegelbruken t. ex. ha arbetat under högtryck under de senaste åren, vartill tillverkningen av tegelrör bidragit, och därigenom har arbetsförtjänst beretts en mängd arbetare. En annan viktig detalj att taga hänsyn till är den organisation, som från de flesta hushållningssällskaps sida måst genomföras för att med bibehållandet av kvaliteten på arbetet kunna medhinna förmedlingen av bidragen och därmed även ökade lånebelopp.

Under sådana förhållanden bör det vara av den allra största betydelse för landet att täckdikningen icke inskränkes. Då dessutom en kommitté för närvarande är sysselsatt med utredning av bl. a. statens understödjande av täckdikningsverksamheten, vore det även av denna anledning lämpligt att icke någon nedsättning av anslaget vidtages innan denna kommitté framkommit med sitt betänkande.

Alltjämt förefinnes behov av åtgärder till arbetslöshetens bekämpande på landsbygden, och den frågan bör tas under övervägande huruvida det inte är riktigare att anslå medel till här ifrågasatta verksamhet för att lindra arbetslösheten än att bevilja andra anslag därtill som kanske icke så direkt komma produktionen till godo.

Det synes oss därför som om bidraget till täckdikningsverksamheten borde bibehållas vid samma belopp som de två föregående åren. Som framgår av lantbruksstyrelsens skrivelse av den 30 augusti 1935 hade under budget-

året 1935/1936 ansökningar om bidrag till verksamheten inkommit, som motsvara ett belopp av icke mindre än 2,022,000 kronor, och styrelsen anser ett anslag av 1,500,000 kronor erforderligt. Därtill kommer att på många orter inom landet numera vägarbetet minskat i omfattning, varför man befarar att en del som därvid haft anställning och arbete bli utan försörjningsmöjligheter. För dem blir det mindre möjlighet att få arbete om man alltför mycket minskar anslaget till täckdikningsverksamheten. Det finns även på landsbygden såväl mindre lägenhetsägare som arbetare och mindre jordbrukare, vilka för sin utkomst äro i behov av att få arbete. Dikningsarbetet är för dem synnerligen behöfligt, och det är ett arbete, som kan utföras under sådana tider som höst och vår, vilket också gagnar just de arbetslösa på landsbygden.

Vi hemställa därför,

att riksdagen måtte besluta att till grundförbättringar, bidrag till täckdikningar, anvisa för budgetåret 1936/1937 ett reservationsanslag av kronor 1,500,000.

Stockholm den 20 januari 1936.

Wiktor Egnell.

Ernst Svenson.
